

פשעים

יהודי לא מסוגל

ילד שנרצח. בקבוקי תבערה. גופה של צעירה – כל מיקרה הופך לתבערה. האמת אינה חשוכה.

נער נרצח בטיבעון. הוא היה ברכו לבית הכנסת. לא היו במקום שום עקבות. שום ראייה לא הצביעה על שום כיוון. התקירה המישטרית גישה באפלה. אבל זה לא הרתיע את חברי הכנסת (עדיין) אמנון לין, איש מפלגת העבודה. הח"כ האנטי-ערבי, שהתנדב במשך השנים בין מפלגת העבודה והליכוד, הודח לאימכר סופית מן הרשימה לכנסת. אולי זה השפיע עליו. על הקבר הפתוח, באונו המיקרופונים של הרדיו והטלוויזיה, צעק: "לא יתכן שיהודי עשה את המעשה הזה! אפילו חולה רוח יהודי לא היה מסוגל לעשות את זה!" המסקנה: עשה את זה ערבי. באותה השעה עשו המוסדות המקומיים מאמץ קדחתני להרגיע את הרוחות, למנוע הסתה גד עניית בהלווייה, להקים תרים לפני אפסרות של פוגרום אנטי-ערבי. זה לא הפריע ללין.

העם

דה-היסאד בקיבוץ

סיפור מושלם: מין, אונס, קיבוץ. אך האם הוא היה גם נכון?

עונת המלפפונים של סוף ירח אוגוסט יוצרת תופעות מוזרות. זוהי העונה שבה שוכנת הפוליטיקה, ישראל לים רבים שוהים בחול, הכל מתכוננים לחגים ושום דבר אינו קורה. עורכי-העיתונים תולשים את שערתיהם, וכתבים לוקים במרה שחורה. זוהי גם העונה שבה הזכונים הופכים לפילים, ויריעות קטנות ומפוקפקות הופכות לסנסציות לאומיות. **יריעה מחרידה.** הפעם הצילה את העיתונות נערה קטנה מקיבוץ שומרת בגליל. לפתע הוכלה המדינה עלידי יריעה מחרידה: אונס קבוצתי בקיבוץ. נערה בת 14 נאנסה עלידי בני-קיבוץ וחבריהם. מבחינה עיתונאית היה ביריעה זו הכל: מין, אונס קבוצתי, קטינה, קיבוץ. המיטרה נגרפה לתוך המעגל הסנסציוני. היריעה גדלה מיום ליום, עד שהפכה לתופעה לאומית, שהתחרתה בהצלחה באינתיפאדה. הרדיו והטלוויזיה הודיעו בחוסר-נשימה על מצור ארצי אחר חשודים, העיתונאים הסתערו על

איש השנה תשמ"ב פולש ללבנון שרון

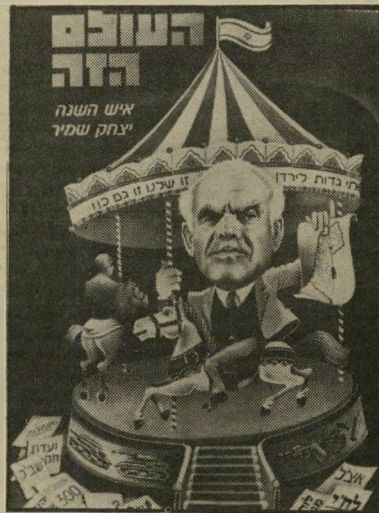
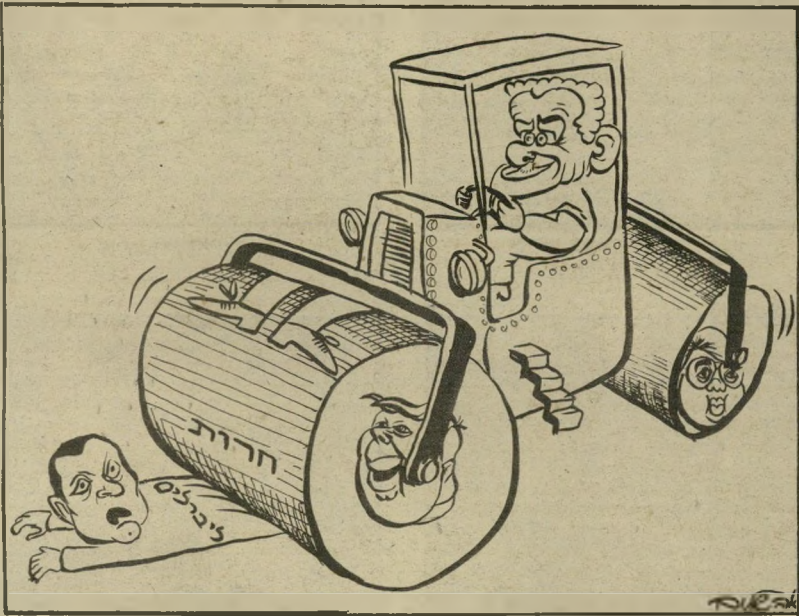
איש השנה תשמ"א שרביטחון שרון

איש השנה תשמ"ד פאשיסט כהנא

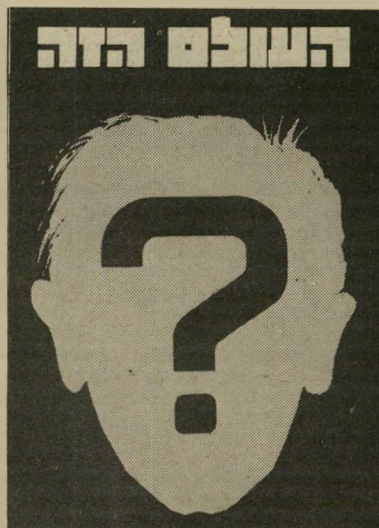
איש השנה תשמ"ג פורש בנין

איש השנה תשמ"ז ראש-ממשלה שמיר

איש השנה תשמ"ה ראש-ממשלה פרס

איש השנה תשמ"ח ???

איש השנה תשמ"ז יונץ ניר

הטא על פשע. עד כמה קל להסית המונים, במצב הנוכחי במדינה, הוכח כמה ימים לפני כן באורייהוד. במקום נשרפו חיים שלושה פועלים ערביים מרצות-יעוץ, עלידי יהודים שנעלו אותם בתוך הצריף ואחריו הציתו אותו. כמה ימים אחרי פשע מתריד זה נורקו במקום בקבוקי-תבערה ורימוז בחצר של שכונה יהודית. היה ברור לכל, אוטומטית, שזהו מעשה-הנכם של פועלים ערביים, וכבר החלו נשמעות הקריאות הרגילות לגירוש הערבים. כעבור כמה ימים התברר שזאת היתה פרוי בוקציה. את הבקבוקים זרקו יהודים, כדי להסית נגד הערבים. עברו עוד כמה ימים, ואז התברר שהאמת מחפירה עוד יותר: קבוצה של יהודים התכוונה לרצוח עוד כמה פועלים ערביים עלידי הצתת הצריף שבו ישנו אחרי יום-עמל. אולם האיש שהמשימה הוטלה עליו נתקף ברגע האחרון על ידי פחד או חרטא, וזרק את החומר ליד ביתו. כך נוצרה הפרובוקציה. סיפור מיסתורי עוד יותר **גרפה של צעירה.** סיפור מיסתורי עוד יותר נגע לפעילת-שלום ישראלית, שגופתה השרופה נמצאה ליד רמאללה. המיטרה עצרה את חברה הערבי וכמה מוח בריי. נפוצה הגירסה שירידיה הערביים של הצי עירה רצחו אותה, על רקע לאומני. המסקנה המתבקשת: "מגיע לה, היא התרועעה עם ערבים." אולם ככל שהתגלו יותר פרטים על המיקרה, כך התערערה גירסה זו. התברר כי ירידה הערבי של הצעירה, בן חברו, רחוק מרקע, לאומני. הוא אביו הוא עצמו עברין פילי מועד, המתרועע עם (המשך בעמוד 8)

הקיבוץ כרי לקבל תומריקע וראיונות, הארץ כולה רעשה. **סיפורה של אף.** היו שפיקפקו בסיפור כולו. יש הבדל עצום בין הסיפור המקורי ובין התי מונה שהצטיירו כעבור כמה ימים. לפי הסיפור המקורי הוחזקה הנערה במצב של טרור ואיומים במשך ימים רבים, כאשר בכל לילה הצטרפו למעגל האונסים צעירים נוספים, בני קיבוצים וחבריהם. סיפור של סאדיום מתמשך, שיכול היה לשמש נושא לסרט פורנוגרפי או לרומאן סאדיסטי, נוסח המרקין דה-היסאד המקורי או הרומאן הפורנוגרפי הצרפתי המפורסם, סיפורה של אף. כעבור כמה ימים הצטיירה תמונה שונה במיקצת. לא היה ברור כלל אם בוצע אונס. יתכן שזהו מיקרה שיגרת-למדי של בעילת-קטינה עלידי צעירים, שניצלו את תמימותה של נערה ואת רצונה להשתייך לחברה. לפי הבדיחה המפורסמת, די בכך שצעיר אחר יקיים מגע מיני עם קטינה וירוך לספר לחברה, כדי שהשמועה תתפשט ותמשוך למקום מועדמים נוספים. גם במיקרה כזה יש עבירה חמורה (בעילת קטינה), אבל זה רחוק מאוד מן התמונה הסנסציונית שכיילכלה את העיתונים במשך כמה ימים. מיקרה כזה הוא כמעט שיגרת, אם כי לרוב אין סיפורים כאלה מתפרסמים ברבים — לא בעיר, ועל אחת כמה וכמה לא בקיבוץ. **הריצל הושיע.** אין לדעת כמה זמן היה הסיפור הזה צובר תאוצה תיקשורתית, אלמלא ברח הרצל אביטן מן הכלא (ראה עמודים 40-42). בלי כל כוונה, עשה אביטן טובה לעיתונות. הוא שיחרר אותה מן הצורך לנפח עוד יותר את סיפור "האונס הקבוצתי". הוא סיפק לה סנסציה טובה יותר.